

JENNIFER L. ARMENTROUT

OBSIDIAN

Seria LUX • Cartea întâi

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

CAPITOLUL 1

Stăteam cu ochii la mormanul de cutii din dormitorul meu cel nou, plină de tristețe că nu am internet. De când m-am mutat aici, nu am putut să lucrez deloc la blogul meu de recenzii și aveam senzația că-mi lipsește o mână sau un picior. Așa cum obișnuia să spună mama mea, „Obsesia Nebună a lui Katy” era toată viața mea. Nu chiar toată, dar era foarte importantă. Pentru mama, cărțile însemnau altceva decât pentru mine.

Am oftat. Eram aici de două zile și încă mai aveam atât de multe de despachetat. Mă săturasem să stau printre cutii. Îmi displăcea chiar mai tare decât faptul că mă aflam aici.

Dar, cel puțin, nu mai săream în sus la fiecare scârțâitură care se auzea în casa asta din Virginia de Vest cea minunată în care ne mutaserăm și care părea scoasă direct dintr-un film de groază. Avea chiar și un turnuleț – un turnuleț sinistru. La ce naiba putea să folosească un turnuleț?

Ketterman era o localitate separată, adică nu era un oraș *adevărat*. Cea mai apropiată așezare era Petersburg – un orașel cu vreo două-trei semafoare, aflat în apropierea altor asemenea

orășele, care, cel mai probabil, nu aveau nici măcar un Starbucks. Poșta nu venea acasă la noi. Trebuia să mergem *noi* la Petersburg să o ridicăm.

Barbarie.

Am avut brusc revelația, ca o palmă peste ochi. Florida dispăruse – mâncată de sutele de kilometri pe care îi făcusem în nebunia mamei de a o lua de la început. Problema mea nu era că îmi lipseau Gainesville, clima, fosta mea școală și chiar și vechiul nostru apartament. M-am rezemat de perete și mi-am frecat fruntea cu mâna.

Îmi lipsea tata.

Iar Florida pentru mine *era* tata. Acolo se născuse el, acolo o cunoscuse pe mama, acolo fusese totul perfect... până când s-a ales praful de tot. Ochii mă ardeau, dar nu voiam să plâng. Plânsul nu schimba nimic, iar tata nu ar fi fost deloc fericit să știe că eu tot mai plâng și după trei ani.

Dar îmi lipsea și mama. Mama de dinainte de moartea tatei, mama care obișnuia să se ghemuiască lângă mine pe canapea, citind unul dintre romanele ei de duzină. Toate astea păreau că s-au întâmplat cu un secol în urmă. Și în mod sigur cu o jumătate de țară în urmă.

De când a murit tata, mama a început să lucreze tot mai mult. Altădată îi plăcea să stea acasă. Acum părea că vrea să stea cât mai departe de casă posibil. Apoi s-a gândit mai bine și a considerat că trebuie să plecăm departe. Acum, de când ne mutaserăm aici, chiar dacă lucra drăcesc de mult, cel puțin părea hotărâtă să fie mai prezentă în viața mea.

Tocmai mă hotărâsem să nu dau curs impulsului interior să fac ordine în cameră și să las naibii cutiile pe ziua de azi, când am simțit deodată un miros familiar care îmi gâdila nasul. Mama gătea. Asta nu era bine deloc.

M-am năpustit în jos pe scări.

Stătea în fața aragazului, îmbrăcată cu șorțul ei cu buline. Chiar și când avea pe ea un șorț lung din cap până în picioare și plin de buline, tot reușea ea cumva să arate bine. Mama a avut dintotdeauna părul ăla blond strălucitor și perfect drept și ochii limpezi, căprui. Pe lângă ea, eu eram întruchiparea banalității, cu ochii mei gri și cu părul simplu, castaniu, chiar și acum, când mama era cu un șorț de bucătărie pe ea.

Și, pe undeva, devenisem mult mai... rotundă decât ea. Coapse arcuite, buze pline și niște ochi uriași, căreia mamei îi plăceau, dar care mă făceau să arăt ca o păpușă rozalie dementă.

S-a întors și a fluturat spatula de lemn spre mine, în semn de salut, împrăștiind pe aragaz ouă pe jumătate făcute.

— Bună dimineața, scumpo.

Am privit înțepenită mizeria din jur, întrebându-mă cum aș putea să opresc acest fiasco în curs de desfășurare fără să-i rănesc sentimentele. Încerca să facă și ea o chestie maternă. Asta era colosal. Un progres.

— Ai venit devreme.

— Am lucrat aproape două schimburi, de aseară și până azi. Vreau să lucrez de miercuri până sâmbătă, de la unșpe până la nouă dimineața. Așa pot să am trei zile libere. Mă gândesc că aș putea să-mi iau o jumătate de normă la vreo clinică de pe aici sau din Winchester.

A răsturnat ouăle pe două farfurii și mi-a așezat ofranda pe jumătate arsă în față.

Miam-miam. Cam târziu pentru a mai face ceva, așa că am început să scormonesc în cutia de pe bufet inscripționată „Tacâmuri & Chestii”.

— Știi că nu-mi place să stau degeaba, așa că o să mă duc zilele astea să mă interesez.

Da, știam.

Și când te gândești că cei mai mulți părinți mai degrabă și-ar tăia brațul stâng decât să-și lase fata adolescentă singură acasă tot timpul – dar nu și mama. Avea încredere în mine fiindcă nu i-am dat niciodată motive să nu aibă. Nu că n-aș fi riscat vreodată. Sau, mă rog, poate că n-am riscat.

Chiar *eram* un copil nișel anost.

În fostele mele grupuri de prieteni nu eram cea mai liniștită fată, dar nu lipseam niciodată de la școală, aveam numai 9 și 10 și, în general, eram ceea ce se cheamă o fată bună. Nu fiindcă mi-ar fi fost teamă să fac ceva nechibzuit sau nebunesc; dar nu voiam să-i creez mamei și alte probleme. Nu când avea atâtea...

Am luat două pahare și le-am umplut cu suc de portocale pe care mama îl cumpăraseră, probabil, când a venit de la serviciu.

— Vrei să mă duc azi la cumpărături? Nu mai avem nimic.

Ea a dat din cap, vorbind cu gura plină de ouă.

— La toate te gândești. O expediție de cumpărături ar fi ideală. A tras geanta de pe masă și a scos niște bani. Cred că ăștia o să ajungă.

Am îndesat banii în buzunarul de la blugi, fără să-i număr; întotdeauna îmi dădea mai mult decât trebuia.

— Mersi, am îngânat.

S-a aplecat înainte, cu o sclipire jucăușă în ochi.

— Știi... azi-dimineață am văzut ceva interesant.

Cu ea nu poți să știi niciodată. Am zâmbit.

— Ce?

— Ai observat că lângă noi stau doi copii cam de vârsta ta?

Golden retrieverul care dormea în mine s-a trezit și a ciulit urechile.

— Serios?

— N-ai ieșit încă afară, așa-i? A zâmbit. Aș fi zis că ai stat numai în grădinița urâtă din fața casei până acum.

— Am vrut să mă duc, dar cutiile alea nu se desfac singure.

M-am uitat la ea cam urât. Țineam la ea, normal, dar când o vedeam cum era, parcă uneori uitam asta.

— În fine, ce-i cu copiii?

— Păi, e o fată care pare de vârsta ta, și mai e și un băiat. A zâmbit și s-a ridicat în picioare, adăugând: E marfă.

Mi-a rămas în gât o bucată de ou. Mi se părea de-a dreptul greșos s-o aud pe mama vorbind așa despre băieții de vârsta mea.

— Marfă? Mamă, asta-i chiar aiurea.

Mama s-a urnit de lângă bufet, și-a luat farfuria de pe masă și s-a dus la chiuvetă.

— Scumpo, oi fi eu bătrână, dar încă am ochii buni. Și au funcționat perfect mai devreme.

M-am chircit. De două ori greșos.

— Ai devenit pedofilă? E vreo criză de maturitate de care ar trebui să știi ca să-mi fac griji?

Clătindu-și farfuria, s-a uitat la mine peste umăr.

— Katy, sper că o să încerci să faci cunoștință cu ei. E bine să ai deja prieteni înainte de a începe școala. A tăcut, apoi a căscat. Ar putea să-ți arate împrejurimile, nu?

Am refuzat să mă gândesc acum la prima zi de școală, la chestia cu noua colegă de clasă și toate celelalte. Am aruncat ouăle din farfurie la gunoi.

— Da, ar fi bine. Dar n-am de gând să mă duc să le bat la ușă, eventual să-i și rog să se împrietenească cu mine.

— Dar nu trebuie să te rogi de ei. E suficient să-ți pui una din rochițele alea fără spate pe care le purtai în Florida, în loc

de tricoul ăsta. M-a apucat de tricou și m-a scuturat ușor. Ai flirta și tu puțin.

Am privit în jos. Pe tricoul meu scria BLOGUL MEU E MAI BUN DECÂT VLOGUL TĂU. Nu era nimic în neregulă cu el.

— N-ar fi mai bine să mă duc doar în chiloți?

Și-a bătut bărbia cu degetul, gânditoare.

— Atunci ai face cu siguranță impresie.

— Mamă! Am râs. Tu ar trebui să țipi la mine și să-mi zici că nici n-ar trebui să-mi treacă prin cap așa ceva!

— Iubito, nu sunt deloc îngrijorată că o să faci vreo prostie.

Dar, serios, străduiește-te și tu puțin.

Nu eram prea sigură cam cum trebuia să mă „străduiesc”.

A căscat din nou.

— Bine, scumpo. Mă duc să trag un pui de somn.

— OK, mă duc să iau ceva bun de la magazin.

Și poate niște pământ de flori și niște răsaduri. Grădinița aia de afară era chiar hidoasă.

— Katy?

Mama s-a oprit în ușă, încruntată.

— Da?

A trecut o umbră peste chipul ei și i-a întunecat ochii.

— Știi că e foarte greu pentru tine cu mutatul ăsta, mai ales acum, înaintea ultimului an de școală, dar a fost cea mai bună soluție pentru noi. Să stăm acolo, în apartamentul ăla, fără el... E timpul să începem să trăim din nou. Tatăl tău și-ar fi dorit asta.

Nodul din gât, despre care crezusem că rămăsese în Florida, era tot acolo.

— Știi, mamă. Mă simt bine.

— Sigur?

Ținea pumnii încleștați. Lumina soarelui, care pătrundea pe fereastră, se reflecta în fâșia de aur de pe inelarul ei.

Am dat repede din cap, simțind nevoia s-o liniștesc.

— Sunt bine. Și o să mă duc alături. Poate o să-mi arate unde e magazinul. Știi tu, ca să mă străduiesc puțin.

— Excelent! Dacă ai nevoie de ceva, să mă suni. Bine?

Un căscat lung i-a făcut ochii să se umezească.

— Te iubesc, scumpo.

Am deschis gura să-i spun că o iubesc și eu, dar a dispărut sus înainte să apuc să vorbesc.

Cel puțin încerca să se schimbe, iar eu eram hotărâtă să fac un efort să mă adaptez aici. Nu să mă ascund toată ziua cu laptopul în camera mea, așa cum se temea mama că voi face. Dar să socializez cu copiii pe care nu-i mai văzusem în viața mea, chiar nu era stilul meu. Preferam să citesc o carte sau să pălăvrăgesc pe blogul meu.

Mi-am mușcat buza. Parcă îl auzeam pe tata, cu fraza lui favorită de încurajare: „Hai, Kittycat, nu fi doar un spectator.” Mi-am îndreptat umerii. Tata niciodată nu lăsase viața să treacă pe lângă *el*...

Iar să întreb unde se află cel mai apropiat magazin era un pretext destul de inocent ca să mă prezint. Dacă mama avea dreptate și ei chiar *erau* de vârsta mea, poate că n-o să fie o catastrofă chiar așa de mare. Mi se părea ridicol, dar iată că făceam și asta. Am mers repede pe spațiul verde din fața casei ca să nu am timp să-mi pierd curajul și am traversat strada.

Am urcat pe veranda largă, am deschis apărătoarea de plasă și am bătut la ușă, după care am făcut un pas înapoi și mi-am netezit tricoul. *Sunt tare. Sunt stăpână pe situație.* Nu e deloc nepotrivit să ceri niște indicații.

S-au auzit niște pași grei venind dinăuntru, apoi ușa s-a dat de perete și m-am trezit în fața unui piept larg, bronzat și muscular. Un piept gol. Privirea mi-a căzut brusc, iar respirația

mea... parcă s-a oprit. Blugii îi erau lăsați jos pe șolduri, lăsând la vedere o linie întunecată de păr negru aflată sub abdomen și care dispărea sub talia pantalonului.

Abdomenul lui era lucrat. Perfect. Fiecare mușchi definit. Nu era genul de abdomen pe care mă așteptam să-l aibă un băiat de șaptesprezece ani, atât cât credeam eu că are, dar, mă rog, nu puteam să mă plâng. Și nici nu scoteam o vorbă. Și mă mai și holbam.

În sfârșit, privirea mi s-a ridicat din nou și am văzut niște gene lungi și dese deasupra unor pomeți înalți, care umbreau ca un evantai culoarea ochilor, așa cum se uita în jos spre mine. Eram curioasă să văd ce culoare au ochii lui.

— Pot să te ajut cu ceva?

Buzele pline, bune de sărutat, se mișcaseră plictisite.

Vocea îi era joasă și fermă. Genul acela de voce obișnuită ca oamenii să o asculte și să se supună fără prea multe întrebări. Genele s-au ridicat puțin, descoperind niște ochi atât de verzi și de strălucitori, de parcă erau ireali. Era un verde-smarald intens, care ieșea și mai mult în evidență datorită pielii bronzate.

— Hei, a făcut el, rezemându-se cu mâna de cadrul ușii, în timp ce se apleca spre mine. Știi să vorbești?

Am tras cu greu o gură de aer în piept și m-am dat un pas înapoi. Un val de rușine mi-a înfierbântat fața.

Tipul a ridicat o mână, dându-și pe spate o șuviță rebelă de pe frunte. S-a uitat puțin peste capul meu, apoi din nou la mine.

— Vorbești o dată... vorbești de două ori...

Când am reușit în sfârșit să vorbesc, tot ce-mi mai doream era să mor.

— Voiam... voiam să întreb dacă știi unde e un magazin mai pe-aproape. Mă numesc Katy. M-am mutat alături.

Am arătat cu mâna spre casa mea, de parcă eram o idioată.

— Cam de vreo două zile...

— Știu.

Peeeerfect.

— Și voiam să aflu de la cineva care este drumul spre un magazin alimentar și eventual un magazin de unde pot să iau niște plante.

— Plante?

Dintr-un motiv sau altul, întrebarea lui nu părea că așteaptă răspuns, dar eu m-am grăbit totuși să dau explicații.

— Păi, da, știi, în fața casei e o grădiniță de flori și...

Nu a zis nimic, doar a ridicat cu dispreț dintr-o sprânceană.

— OK.

Sentimentul de jenă începuse să dispară, înlocuit de o furie crescândă.

— Da, știi, trebuie să cumpăr niște plante...

— Pentru grădiniță. Am înțeles.

S-a rezemat cu șoldul de rama ușii și și-a încrucișat brațele pe piept. În ochii lui verzi sclipea ceva. Nu era enervare, era altceva.

Am respirat adânc. Dacă tipul ăsta îmi mai taie o dată vorba... Vocea mea a împrumutat tonul pe care îl avea mama când eram mai mică și mă jucam cu obiecte ascuțite.

— Vreau să ajung la un magazin unde se găsesc alimente și plante.

— Poate ai aflat că orașul ăsta are un singur semafor, nu?

Acum sprâncenele lui erau amândouă ridicate până la linia părului, ca și cum s-ar fi mirat cât puteam să fiu de idioată, și abia atunci mi-am dat seama ce însemna sclipirea aceea din ochii lui. Râdea de mine cu cel mai pur aer de superioritate.

O clipă, nu am putut decât să mă uit fix la el. Era probabil cel mai sexy tip pe care îl văzusem în viața mea în carne și oase, și tipul ăsta era o jigodie. Ce chestie.

— Știi, nu am vrut decât o informație. Evident am picat într-un moment prost.

Buzele i s-au strâmbat ușor.

— Orice moment e prost să bați la ușa mea, puștoaico.

— Puștoaico? am repetat eu cu ochii măriți de uimire.

Sprânceana neagră și disprețuitoare s-a arcuit din nou. Deja începuse să-mi devină nesuferită sprânceana aceea.

— Nu sunt o puștoaică. Am șaptesprezece ani.

— Nu mai spune! a clipit el. Credeam că ai doișpe. Nu. Poate treișpe, dar sora mea are o păpușă care seamănă pe undeva cu tine. Tot așa, cu ochii mari și inexpressivi.

I se părea că seamănă cu o *păpușă*? Cu o *păpușă inexpressivă*? Am simțit o fierbințelă care mi se urcă din piept în gât.

— Uau, ce tare. Scuză-mă că te-am deranjat. Altă dată n-o să-ți mai bat la ușă. Crede-mă.

M-am întors să plec înainte de a ceda dorinței greu de stăpânit de a-i da un pumn în față. Sau de a plânge.

— Hei, a strigat el.

M-am oprit pe ultima treaptă, dar nu am vrut să mă întorc spre el, ca să nu vadă cât de supărată eram.

— O iei pe șoseaua 2 și intri pe US 220 nord, nu sud. Țasta te duce în Petersburg.

L-am auzit cum respiră iritat, ca și cum mi-ar fi făcut o mare favoare.

— Chiar în mijlocul orașului e *Foodland*. N-ai cum să nu-l vezi. Sau, cine știe, poate *tu* ai. Alături este un magazin de construcții, parcă. Acolo cred că ar putea să fie și chestii de băgat în pământ.

— Mersi, am mormăit eu și am adăugat încet: Jigodie.

A râs, avea un râs sonor și plin.

— Nu așa vorbește o doamnă, Kittycat.

M-am întors repede spre el.

— Să nu îndrăznești să-mi spui așa, am izbucnit.

— E mai frumos decât jigodie, nu crezi? A ieșit în fața ușii: A fost o vizită memorabilă. O s-o păstrez multă vreme în amintire.

OK. Asta era.

— Știi, cred că ai dreptate. Am greșit că te-am făcut jigodie. Fiindcă jigodie e un cuvânt prea drăguț pentru unul ca tine, am spus cu un zâmbet dulce. De fapt, ești un nemernic.

— Nemernic? a repetat el. Ce drăguț.

I-am arătat degetul mijlociu.

A râs din nou, aplecându-și capul. Pletele dezordonate i-au alunecat peste față, ascunzându-i aproape complet ochii ăia de un verde intens.

— Foarte elegant, Kitty. Sunt convins că ai o groază de nume și gesturi frumoase pentru mine, numai că nu prea mă interesează.

Aveam într-adevăr multe lucruri pe care aș fi putut să le spun sau să le fac, dar mi-am adunat toate resursele de demnitate pe care le aveam, m-am întors și am călcat apăsat spre casă, ca să nu-i dau satisfacția să vadă cât de afectată eram de fapt. Până acum obișnuiam să evit asemenea discuții, dar tipul ăsta reușise să scoată la lumină ca nimeni altul latura mea răutăcioasă. Când am ajuns la mașină, am smuls furioasă portiera.

— Pe curând, Kitten! a strigat el după mine și apoi a trântit râzând ușa de la intrare.

Lacrimi de furie și rușine îmi ardeau ochii. Am înfipt cheia în contact și am băgat în marșarier. „Fă un efort”, așa zicea mama. Asta se întâmplă când faci un efort.